

Sonet în tremur de vânt

Daniel Vișan-Dimitriu

Bătea și vânt prin spicele uscate,
Erau și mărăcini prin ele-ascunși,
Iar macii triști, cu capete plecate,
Zăceau în lan, de ghimpii lor străpunși.

Ce zi era! - părea înmormântare:
Cădelnițau pe cer atâția nori
Cu stropi ce se jertfeau, crezând altare
Întinderi pustiite de culori.

Iar pașii tăi se-ndepărtau pe-o cale
Ce se pierdea în cerul amurgit
Cu urme de fâșii zodiacale
Întinse înspre marele sfârșit.

Iar vântul ... vântul tremura-n rafale,
Plângând petala macului strivit.